

En strid på friluftsliv och död

Peter Wennblad

peter.wennblad@svd.se

Strandskyddslagstiftningen bygger på en säregen livs- och utvecklingssyn. Mänsklig verksamhet betraktas som ett problem i allmänhet och som ett hot mot tillgången till strandområden i synnerhet.

I verkligheten är det ofta tvärtom. De flesta som lever där upplever nog att kanotuthyrning, badbrygga, servering eller boendemöjligheter snarare gör en sjö mer tillgänglig än mindre. Och att det inte direkt råder brist på orörda stränder för den som hellre tar med sig termos och vill sova i tält.

Men med stöd i lagstiftningen snarare än verkligheten vill länsstyrelsen i Blekinge utöka strandskyddet från 100 till 300 meter längs i stort sett hela den blekingska kusten, från Pukavik i väster till den småländska gränsen i öster. Om man nu ens kan kalla det strandskydd – 300 meter från vattenlinjen befinner man sig många gånger långt in på ängar, åkrar och i skogar.

Totalt pekas 106 områden ut. Tre gånger så mycket mark som i dag ska ”skyddas” från mänsklig aktivitet. Varför skyddet ska utökas är mycket oklart. I beslutsunderlaget lämnar länsstyrelsen ingen mer precis motivering än att det ”behövs”.

För drabbade markägare innebär utökat strandskydd att deras ägor de facto exproprieras, men utan att de får en krona i ersättning. Bara i Ronneby kommun kan markägarna bli berövade på ytor motsvarande 2 500 fotbollsplaner.

För kommunerna innebär länsstyrelsens förslag kraftigt inskränkta möjligheter att bygga där människor vill bo och för företagen att de inte kan bedriva verksamhet där människor vill vara. ”En död hand över hela vår kust”, löd kommunalrådet Kenneth Michaelssons omdöme (SVT 18/3).

Statens utsända i Blekinge är långt ifrån den första länsstyrelse som försöker pressa fram förändringar av strandskyddet med oklart syfte och utan lokal förankring. Det visar på vikten av en ny lagstiftning.

Som en del i Januariöverenskommelsen tillsattes en utredning med uppdrag att se över regelverket. I betänkandet som kom i december förra året föreslogs ett mer differentierat och lokalt anpassat strandskydd.

Det är bra, men inte tillräckligt. Det behövs en lagstiftning med utgångspunkten att människor och företag faktiskt bidrar till att göra stränderna tillgängliga. Friluftsliv är inte mycket värt i en död bygd. ■

Peter Wennblad

peter.wennblad@svd.se

Strandskyddslagstiftningen bygger på en säregen livs- och utvecklingssyn. Mänsklig verksamhet betraktas som ett problem i allmänhet och som ett hot mot tillgången till strandområden i synnerhet.

I verkligheten är det ofta tvärtom. De flesta som lever där upplever nog att kanotuthyrning, badbrygga, servering eller boendemöjligheter snarare gör en sjö mer tillgänglig än mindre. Och att det inte direkt råder brist på orörda stränder för den som hellre tar med sig termos och vill sova i tält.

Men med stöd i lagstiftningen snarare än verkligheten vill länsstyrelsen i Blekinge utöka strandskyddet från 100 till 300 meter längs i stort sett hela den blekingska kusten, från Pukavik i väster till den småländska gränsen i öster. Om man nu ens kan kalla det strandskydd – 300 meter från vattenlinjen befinner man sig många gånger långt in på ängar, åkrar och i skogar.

Totalt pekats 106 områden ut. Tre gånger så mycket mark som i dag ska ”skyddas” från mänsklig aktivitet. Varför skyddet ska utökas är mycket oklart. I beslutsunderlaget lämnar länsstyrelsen ingen mer precis motivering än att det ”behövs”.

För drabbade markägare innebär utökat strandskydd att deras ägor de facto exproprieras, men utan att de får en krona i ersättning. Bara i Ronneby kommun kan markägarna bli berövade på ytor motsvarande 2 500 fotbollsplaner.

För kommunerna innebär länsstyrelsens förslag kraftigt inskränkta möjligheter att bygga där människor vill bo och för företagen att de inte kan bedriva verksamhet där människor vill vara. ”En död hand över hela vår kust”, löd kommunalrådet Kenneth Michaelssons omdöme (SVT 18/3).

Statens utsända i Blekinge är långt ifrån den första länsstyrelse som försöker pressa fram förändringar av strandskyddet med oklart syfte och utan lokal förankring. Det visar på vikten av en ny lagstiftning.

Som en del i Januariöverenskommelsen tillsattes en utredning med uppdrag att se över regelverket. I betänkandet som kom i december förra året föreslogs ett mer differentierat och lokalt anpassat strandskydd.

Det är bra, men inte tillräckligt. Det behövs en lagstiftning med utgångspunkten att människor och företag faktiskt bidrar till att göra stränderna tillgängliga. Friluftsliv är inte mycket värt i en död bygd. ■